

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci **žalobce: M. K.**, zastoupený Mgr. Luděkem Růžičkou, advokátem se sídlem U Svitavy 2, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha–Nové Město, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2013, č. j. MZDR 19024/2013-2/PRO,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 28. 5. 2013, č. j. MZDR 19024/2013-2/PRO, a rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 4. 4. 2013, č. j. KUJI 23373/2013, **se zrušují a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 700 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Ludka Růžičky, advokáta se sídlem U Svitavy 2, Brno.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

- IV. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit České republice na účet Krajského soudu v Brně částku 1 500 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 28. 5. 2013, č. j. MZDR 19024/2013-2/PRO, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 4. 4. 2013, č. j. KUJI 23373/2013. Zároveň požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost poskytnout žalobci kopie absolventského diplomu a diplomu o specializaci v oboru všeobecné praktické lékařství MUDr. O. H.

I. Podstata věci

Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 4. 4. 2013, č. j. KUJI 23373/2013, kterým byla částečně odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 25. 3. 2013, a to podle § 11 odst. 3 a § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

Žalobce se domáhal poskytnutí informací o odborné a specializované způsobilosti MUDr. O. H. k výkonu zdravotního povolání lékaře - požadoval sdělení data, ke kterému byly vydány následující dokumenty: absolventský diplom, doklad o získání titulu, atestační diplom, diplom o specializaci, rozhodnutí o specializované způsobilosti, diplom o vykonání závěrečné zkoušky certifikovaného kursu, osvědčení o získání zvláštní odborné způsobilosti; žalobce rovněž požadoval poskytnutí kopií těchto listin.

Krajský úřad vydal dne 4. 4. 2013 rozhodnutí o odmítnutí části žádosti. V odůvodnění uvedl, že MUDr. O. H. má specializovanou způsobilost v oboru všeobecného praktického lékařství, a tedy i odbornou způsobilost, která je podmínkou získání způsobilosti specializované, což bylo ověřeno předložením diplomu o specializaci dne 28. 11. 2012 v rámci kontroly poskytovatele zdravotních služeb provedené dle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole. Krajský úřad dále uvedl, že dokumenty, které žalobce požadoval, nemá k dispozici, a proto je nemůže poskytnout, s výjimkou dokumentu „diplom o specializaci“, který však získal od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní činnosti ve smyslu § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Zákon o svobodném přístupu k informacím přitom stanoví, že takto získané informace se neposkytují.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí se závěry krajského úřadu ztotožnil. Poukázal též na to, že lékařská komora zveřejňuje na svých webových stránkách seznam lékařů včetně jejich odborné způsobilosti.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce v žalobě namítá, že postupem žalovaného byla porušena povinnost poskytovat informace podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, čímž byl žalobce zkrácen na svém zákonném a ústavně zaručeném právu na informace a na svobodný přístup k nim podle § 1 a § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím a čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“).

Dále má žalobce za to, že jednáním žalovaného v rozporu s § 5 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím došlo k ohrožení jeho práva na výběr poskytovatele zdravotních služeb (lékaře) dle čl. 31 Listiny v návaznosti na § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů.

Správním rozhodnutím obou stupňů žalobce proto navrhoval zrušit a požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost poskytnout mu kopie absolventského diplomu a diplomu o specializaci v oboru všeobecné praktické lékařství MUDr. O. H. Na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

Při jednání soudu žalobce poukázal též na to, že krajský úřad požadované dokumenty (absolventský diplom a diplom o specializaci) k dispozici mít měl bez ohledu na provedenou kontrolu a domáhal se též toho, aby soud uložil krajskému úřadu poskytnout žalobci i „kopii diplomu o naplnění základního kmene“.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření plně odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a argumenty v něm uvedené. Co se týká údajného zásahu do práva žalobce na volbu poskytovatele zdravotních služeb dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 48/1997 Sb., není žalovanému jasné, jak by mohla být požadovaná informace žalobci jako pacientovi k realizaci práva nápomocná.

Žalobu navrhuje zamítnout jako nedůvodnou a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

IV. Právní posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přičemž se jedná o žalobu přípustnou (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

IV.a)

Nejprve se soud zabýval namítaným porušením povinnosti poskytovat informace dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Jak vyplývá z čl. 17 Listiny a § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, který čl. 17 Listiny provádí, jsou státní orgány povinny poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, avšak jen za podmínek a v mezích stanovených v čl. 17 odst. 4 a 5 Listiny, respektive v zákoně o svobodném přístupu k informacím.

Pokud jde o absolventský diplom, tak krajský úřad uvedl, že tento diplom nemá k dispozici, a proto jej poskytnout nemůže. Žalobce nenamítá, že by krajský úřad diplom k dispozici měl a nelze tedy jinak, než uzavřít s tím, že pokud povinný subjekt určitou informaci nemá, nemůže ji poskytnout. Ostatně jak vyplynulo z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2009, č. j. 1 As 29/2009-59, dostupného na www.nssoud.cz, pojem „informace vztahující se k působnosti povinného subjektu“, zakotvený v § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, je třeba vykládat tak, že k působnosti povinného subjektu se vztahují informace, které má tento subjekt objektivně k dispozici. Toliko takové informace může tento subjekt poskytnout. Jen Žalobním tvrzením, že by krajský úřad diplom mít měl, se soud bude zabývat níže.

Jinak tomu ale je v případě diplomu o specializaci, jehož kopie se žalobce rovněž domáhal. Tento diplom krajský úřad k dispozici má, neboť jej získal při provádění kontroly podle zákona o státní kontrole prováděné u MUDr. O. H.

Existují tedy dvě otázky, a to zda tu existuje povinnost krajského úřadu poskytnout kopii tohoto diplomu a zda došlo k porušení této povinnosti.

Povinnost poskytnout dokument „diplom o specializaci“ však existuje pouze za předpokladu, že zde nebude zákonný zákaz danou informaci zveřejnit, bude existovat veřejný zájem na takovémto zveřejnění a obsahově stejnou či velmi blízkou informaci nebude možné získat jiným, do práv jiných osob, v tomto případě především práva na soukromí a práva na informační sebeurčení, méně zasahujícím způsobem.

V případě první podmínky, tedy neexistence zákonného zákazu zveřejnění informace, je třeba poukázat na § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, který stanoví, že informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím,

se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.

Z tohoto ustanovení plynou tři podmínky, které musí být kumulativně splněny pro odepření požadovaných informací: jednak musí být informace získány v rámci kontrolní, dozorové, dohledové či obdobné činnosti, což v tomto případě není předmětem sporu; tyto informace získal povinný subjekt od třetí osoby a na tyto informace se vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním či zneužitím.

Rovněž druhá podmínka je splněna, neboť požadované informace získal krajský úřad od MUDr. O. H. při provádění kontroly, a nejedná se tak o informace, které by vznikly jeho činností, nýbrž o informace od třetí osoby.

Ustanovení § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím z informační povinnosti vylučuje právě ty informace, které kontrolní orgán získá v průběhu provádění kontroly od jiných osob (zpravidla se jedná o podklady pro kontrolu). Povinné subjekty se v rámci své kontrolní působnosti obvykle seznamují s mnoha skutečnostmi potřebnými k provedení kontroly. Některé z těchto informací mohou však být takového charakteru, že jich sice lze využít ke splnění účelu kontroly, jejich zveřejnění nicméně může mít negativní dopady do sféry třetích osob, a toto zveřejnění proto není žádoucí. Tuto skutečnost lze dovodit z důvodové zprávy k zákonu č. 61/2006 Sb., kterým byl novelizován mj. zákon o svobodném přístupu k informacím. Dle důvodové zprávy *„povinný subjekt za podmínek stanovených v zákoně neposkytuje informace, které získal od třetí osoby (především kontrolovaného subjektu), ale naopak v souladu se zákonem poskytne ty informace, které na základě svých zjištění, informací od třetích osob (včetně osoby kontrolované) sám vytvořil. Tato povinnost se týká především samého jádra kontrolní, dozorové, dohledové či obdobné činnosti, tedy závěrů zda, kým a jakým způsobem byly porušeny právní či jiné předpisy a normy, jejichž kontrola či dohled nad jejich dodržováním je povinnému subjektu svěřen, popřípadě jaká nápravná či sankční opatření byla uložena (alespoň v základních rysech). Za informace poskytované dle zákona je nutné považovat též informace o postupu povinného subjektu, neboť i ty vytvořil povinný subjekt svou činností (pokud má povinný subjekt informace o tom, že jeho zaměstnanci provedli kontrolu a její závěry, obě tyto informace vznikly jeho činností a je tedy povinen je podle zákona zpřístupnit). Popsaným postupem bude dostatečným způsobem naplněno právo veřejnosti na informace a zároveň budou ochráněna práva a oprávněné zájmy třetích osob, které jsou kontrolní, dozorové, dohledové či obdobné činnosti podrobeny“.*

Za informace vzniklé činností povinného subjektu, jak plyne z citované důvodové zprávy, je nutno považovat pouze jeho „produkty“, tj. zejména kontrolní závěry vtělené zpravidla do protokolu či jiného dokumentu, který povinný subjekt sám

vytvořil. Při vyřizování žádosti, s ohledem na znění uvedeného ustanovení, odmítne povinný subjekt žádost v rozsahu, v němž je požadováno vydání dokumentů (kopií) předaných třetí, např. kontrolovanou, osobou.

Co se týče splnění třetí podmínky podle uvedeného ustanovení, tak § 12 odst. 2 písm. f) zákona o státní kontrole stanoví, že kontrolní pracovníci jsou povinni „zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděli při výkonu kontroly a nezneužít znalosti těchto skutečností“.

Podle § 19 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že „umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušením povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony.“ Citované ustanovení je však úpravou obecnou, která upravuje generální prolomení povinnosti zachovávat mlčenlivost. Střet práva na informace a povinnosti zachovávat mlčenlivost je tak výslovně vyřešen ve prospěch poskytování informací. Tato obecná úprava je však modifikována právě speciálním § 11 odst. 3 uvedeného zákona, který za splnění v něm stanovených podmínek toto obecné pravidlo nahrazuje. Jak již bylo ostatně judikováno Nejvyšším správním soudem, *„informace, na něž se vztahuje povinnost zachovávat mlčenlivost (§ 19 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím), lze poskytnout pouze tehdy, jestliže tomu nebrání některý z důvodů odepření informací.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010 - 86, www.nssoud.cz). Tato omezení jsou mj. vypočtena v § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím a právě § 11 odst. 3 výslovně odepírá možnost poskytnout informace, na které, za splnění dalších podmínek, doléhá povinnost zachovávat o nich mlčenlivost. V tomto případě se nejedná o porušení ústavního práva na informace, ale o zákonem stanovený speciální důvod odepření poskytnutí informací.

I třetí podmínka pro aplikaci § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím byla v dané věci splněna.

Z uvedeného tedy plyne, že pokud krajský úřad diplom o specializaci s poukazem na § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím neposkytl, nepochybil.

Jinak tomu ale je, pokud šlo o požadavek žalobce na sdělení data vydání tohoto diplomu. V daném případě totiž žalobce požadoval i tuto informaci a krajský úřad ji žalobci nesdělil. Toliko uvedl, kdy mu byl předmětný diplom v rámci kontroly předložen (to vyplynulo i z předkládací zprávy, kterou krajský úřad žalobcovo odvolání předkládal žalovanému k rozhodnutí). Žalobce se tedy nedozvěděl, kdy byl předmětný diplom vydán a kdy tedy MUDr. H. specializovanou způsobilost získal. Právě tato informace přitom může být při volbě lékaře rovněž důležitá. Veřejnost má totiž jistě právo vědět, zda daný lékař podílející se na poskytování zdravotnických služeb je k takovému výkonu způsobilý a splňuje všechny zákonné požadavky.

Krajský úřad i žalovaný dospěli k závěru, že postačí, je-li sděleno, že lékař specializovanou způsobilost má. Zdejší soud je však toho názoru, že je třeba sdělit i od kdy tomu tak je – samozřejmě v případě, že je taková informace žadatelem vyžadována.

Jiný způsob, jak se veřejnost (a tedy i žalobce) k této informaci může dostat, přitom v daném případě neexistuje. Jak již uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, klíčovou informací, kterou má žalobce (a potažmo celá společnost) právo znát (tj. zda lékař splňuje kvalifikační předpoklady pro výkon odborné činnosti), je možné zjistit na stránkách České lékařské komory (<http://www.lkcr.cz/>). Zde může každý zájemce získat informaci v rozsahu jména a příjmení lékaře, v jakém roce promoval, jaké odbornosti dosáhl, zda je držitelem diplomu celoživotního vzdělávání a zda mu byla udělena licence k výkonu soukromé praxe. V této databázi, jejímž výpisem ve vztahu k MUDr. H. soud provedl důkaz, však absentuje údaj o datu získání specializované způsobilosti (na rozdíl od data získání odborné způsobilosti – data promoce, které se zde nachází).

Krajský úřad tedy měl povinnost žalobci též sdělit, od kdy MUDr. H. specializovanou způsobilostí disponuje.

Při jednání soudu žalobce poukázal též na to, že podle zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách), měl mít krajský úřad požadované dokumenty (absolventský diplom a diplom o specializaci) k dispozici bez ohledu na provedenou kontrolu a měl je proto žalobci poskytnout.

S touto námitkou se však soud neztotožnil, neboť nic takového předmětný zákon krajskému úřadu neukládá.

Povinnost krajského úřadu mít a uchovávat absolventské diplomy a diplomy o specializaci lékařů působících v jeho obvodu přitom neplyne ani z jeho pravomoci zakotvené v § 15 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách.

Podle tohoto ustanovení rozhoduje krajský úřad o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb. Žadatel o udělení tohoto oprávnění musí být podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o zdravotních službách způsobilý k samostatnému výkonu zdravotnického povolání ve smyslu zákona č. § 95/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání odborné způsobilosti a specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře, zubního lékaře a farmaceuta.

Žadatel o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb musí podle § 18 odst. 2 písm. a) zákona o zdravotních službách předložit doklady o způsobilosti k samostatnému výkonu zdravotnického povolání. Těmito doklady však podle soudu nemusí být toliko diplomy, kterých se žalobce domáhá, ale může jimi být i licence

k výkonu soukromé lékařské praxe členů České lékařské komory. Podmínkou vydání této licence je totiž mj. právě předložení diplomů. V daném případě navíc MUDr. H. nebyl v době, kdy žalobce o informace žádal, poskytovatelem zdravotních služeb, ale zaměstnancem poskytovatele MUDr. P. Krajský úřad tak MUDr. H. oprávnění k poskytování zdravotních služeb nevydával a logicky tak nedisponoval ani žádostí o ně ani jejími případnými přílohami.

Krajský úřad tedy neměl povinnost na základě zákona o zdravotních službách mít absolventský diplom a diplom o specializaci, jak tvrdil žalobce. Nepochybil tedy, pokud žalobci neposkytl kopie těchto diplomů.

Soud podotýká, že nelze přistoupit na argument žalobce, že by mu měly být kopie diplomů vydány, aby mohl ověřit, zda údaje sdělené krajským úřadem, jsou správné. Pokud žalobce *a priori* „nevěří“ tomu, co mu sdělí orgán státní správy, stěží lze předpokládat, že uvěří údajům na kopiích listin, které by mu tentýž orgán předložil.

Pokud žalobce při jednání zpochybňoval rovněž postup žalovaného ve vztahu k neposkytnutí „kopie diplomu o naplnění základního kmene“, jedná se o žalobní bod, který žalobce uplatnil až po lhůtě pro podání žaloby. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. je žalobce oprávněn žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, která činí dva měsíce ode dne doručení písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí. Ve lhůtě pro podání žaloby však žalobce nesouhlasil toliko s neposkytnutím kopie absolventského diplomu a diplomu o specializaci. Otázkou neposkytnutí „kopie diplomu o naplnění základního kmene“ se tak soud zabývat nemůže.

IV.b)

Dále žalobce namítá, že krajský úřad jednáním v rozporu s § 5 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím ohrozil žalobcovo právo na výběr poskytovatele zdravotních služeb.

Podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 48/1997 Sb. má pojištěnec mj. právo na výběr lékaře či jiného odborného pracovníka ve zdravotnictví a zdravotnického zařízení s výjimkou závodní zdravotní služby, kteří jsou ve smluvním vztahu k příslušné zdravotní pojišťovně; toto právo může uplatnit jednou za tři měsíce.

Podle § 5 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím musí každý povinný subjekt pro informování veřejnosti ve svém sídle a svých úřadovnách zveřejnit na místě, které je všeobecně přístupné, jakož i umožnit pořízení jejich kopie, tyto informace: a) důvod a způsob založení povinného subjektu, včetně podmínek a principů, za kterých provozuje svoji činnost, b) popis své organizační struktury, místo a způsob, jak získat příslušné informace, kde lze podat žádost či stížnost, předložit návrh, podnět či jiné dožádání anebo obdržet rozhodnutí o právech a povinnostech osob, c) místo, lhůtu a způsob, kde lze podat opravný prostředek proti rozhodnutím

povinného subjektu o právech a povinnostech osob, a to včetně výslovného uvedení požadavků, které jsou v této souvislosti kladeny na žadatele, jakož i popis postupů a pravidel, která je třeba dodržovat při těchto činnostech, a označení příslušného formuláře a způsob a místo, kde lze takový formulář získat, d) postup, který musí povinný subjekt dodržovat při vyřizování všech žádostí, návrhů i jiných dožádání občanů, a to včetně příslušných lhůt, které je třeba dodržovat, e) přehled nejdůležitějších předpisů, podle nichž povinný subjekt zejména jedná a rozhoduje, které stanovují právo žádat informace a povinnost poskytovat informace a které upravují další práva občanů ve vztahu k povinnému subjektu, a to včetně informace, kde a kdy jsou tyto předpisy poskytnuty k nahlédnutí, f) sazebník úhrad za poskytování informací, g) výroční zprávu za předcházející kalendářní rok o své činnosti v oblasti poskytování informací (§ 18), h) výhradní licence poskytnuté podle § 14a odst. 4, i) usnesení nadřízeného orgánu o výši úhrad vydaná podle § 16a odst. 7, j) elektronickou adresu podatelny.

Jak je patrné z § 5 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, upravuje toto ustanovení povinnost povinného subjektu zveřejnit informace v souvislosti s možnostmi uplatnit právo na informace.

Žalobce nicméně v žalobě (ani při jednání) vůbec neuvedl, jakým způsobem žalovaný (či krajský úřad) citované ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím porušil (které konkrétní informace zákonem stanoveným způsobem nezveřejnil) ani jak se toto porušení mělo projevit v žalobcovu právu zvolit si poskytovatele lékařských služeb. Za této situace soud nemá jak tuto žalobní námitku přezkoumat. Toliko řádně uplatněný žalobní bod (tj. žalobní námitka, ze které je patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné) může být podroben soudnímu přezkumu.

Soud přitom při nejlepší snaze žalobci porozumět a pomoci nespatřuje žádnou souvislost mezi případným porušením § 5 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím ze strany krajského úřadu či žalovaného a žalobcovým právem na výběr lékaře.

V. Závěr

Je třeba tedy uzavřít, že se soud neztotožnil s požadavkem žalobce na vydání kopií absolventského diplomu a diplomu o specializaci, nicméně pochybení žalovaného shledal v tom, že žalobci nebylo sděleno datum vydání diplomu o specializaci v oboru všeobecné praktické lékařství MUDr. O. H.

Soud tedy shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tj. že žalobce má

právo na poskytnutí informace o datu vydání diplomu o specializaci v oboru všeobecné praktické lékařství MUDr. O. H.

Shodnou nezákonností bylo zatíženo i prvostupňové rozhodnutí, a proto soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i je. Ostatně informaci, která má být žalobci poskytnuta, disponuje právě krajský úřad, jako povinný subjekt.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 1500 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta za tři úkony právní služby (tj. převzetí a příprava zastoupení, žaloba, účast na jednání, společně se třemi režijními paušály – celkem tedy 3 x 3 100 Kč + 3 x 300 Kč. To vše podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Celkem se tedy jedná o částku 11 700 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

Vzhledem k tomu, že žalobci bylo usnesením zdejšího soudu přiznáno částečné osvobození od placení soudních poplatků do výše 1 500 Kč dle § 36 odst. 3 s.ř.s., musel zdejší soud postupovat podle § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Žalovanému tedy byla uložena povinnost uhradit České republice na účet zdejšího soudu nezaplacenou část soudního poplatku za podanou žalobu. S ohledem na výsledek řízení neměl žalovaný právo na náhradu nákladů řízení a ani nebyl od placení soudních poplatků osvobozen, a to věcně ani osobně dle § 11 zákona o soudních poplatcích. Na žalovaného se tedy pro jeho neúspěch ve věci přenesla poplatková povinnost, a je povinen soudní poplatek uhradit. Žalovanému proto bylo podle výsledku soudního řízení uloženo, aby žalobcem nezaplacenou část soudního poplatku, který byl stanoven podle položky 18 bodu 2. písm. a) Sazebníku dle přílohy č. 1 zákona o soudních poplatcích, tedy 1 500 Kč. K zaplacení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. 9. 2014

David Raus
předseda senátu